

РЕШЕНИЕ

№ 13618

гр. София, 28.11.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 172 СЪСТАВ, в публично заседание на осми ноември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: **ДЕСИСЛАВА Г. ИВАНОВА**

при участието на секретаря **МОНИКА В. АСЕНОВА**
като разглежда докладваното от **ДЕСИСЛАВА Г. ИВАНОВА** Гражданско дело № 20211110132177 по описа за 2021 година

при секретаря Моника Асенова, като разглежда докладваното гр. дело № 32177 по описа за 2021 г., за да се произнесе, взе предвид следното:

Т. С.” ЕАД е предявило установителни искиове с правно основание чл. чл. 318, ал. 1 ТЗ, чл. 286, ал. 1 ТЗ и чл. 100, ал. 2 ЗС, обективиращи искане за постановяване на решение, с което да бъде признато за установено спрямо ответницата, че дължи в полза на ищеца посочените от него суми, представляваща стойността на топлинна енергия, начислена за посочения от ищеца период, за мораторна лихва върху главницата за периода, описан в исковата молба, за такса за дялово разпределение в релевирания от ищеца размер и за лихва върху таксата за дялово разпределение

Ищецът твърди, че между него и ответницата, е възникнало облигационно правоотношение по договор за продажба на топлинна енергия, по което е доставил за процесния период на ответника топлинна енергия, като купувачът не е осъществил насрещната парична престация – да заплати установената покупна цена, обективирана в представените по делото фактури.

Твърди, че процесните парични задължения са срочни, като ответницата не е изпълнила задължението да заплати процесните суми в уговорения от страните срок.

Ответницата –, е депозирала в законоустановения срок отговор на исковата молба, с който оспорва основателността на исковата молба.

Третото лице-помагач на страната на ищеца, не изпраща процесуален представител, като не взема становище по предявените искиове.

Съдът, като съобрази събраните писмени доказателства, поотделно и в тяхната

съвкупност, съгласно правилата на чл. 235, ал. 2 ГПК, намира за установено следното от фактическа и правна страна:

От представените по делото доказателства, а именно нотариален акт за учредяване на договорна ипотека върху процесния имот, по който договор ответницата има качеството на ипотекарен длъжник се установява, че ответницата е придобила правото на собственост върху процесния имот в период, предшестваш процесния, доколкото законът позволява единствено носител на правото на собственост върху имота да извършва разпоредителни сделки по учредяване на вещна тежест върху него, каквато е ипотека, като доколкото за възникване на описаното вещно право е необходимо сключване на сделка в специална нотариална форма, то и обстоятелството дали лицето, действало като ипотекарен длъжник, в случая ответницата, е носител на правото на собственост върху имота, е било обект на проверка от нотариуса като условие за сключване на сделката и обективизираното ѝ в нотариален акт, който в случая е представено по делото.

Следва да се отбележи и това, че обстоятелството дали ответницата е била носител на правото на собственост върху процесния имот през посочения от ищеца период не е обект на спор, който да е повдигнат от която и да е от страните по делото.

Съгласно чл. 153, ал. 1 ЗЕ „потребители на топлинна енергия” са всички собственици и титуляри на **вещно право** на ползване в сграда - етажна собственост, присъединени към абонатна станция или към нейно самостоятелно отклонение. Следователно, купувач (страна) по сключения договор за доставка на топлинна енергия до процесния имот е неговият собственик или лицето, титуляр на правото на собственост или на ползване върху имота.. Именно тези лица са задължени да заплащат продажната цена за доставената и потребена топлинна енергия.

Следователно ответницата се явява купувач по процесното правоотношение и носител на задължението за заплащане на цената на доставената от ищеца топлинна енергия.

По делото е допусната и назначена СТЕ, чието заключение съдът кредитира като вярно, обективно и компетентно.

Установява се, че до процесния обект е била доставяна топлинна енергия за загряване на топла вода през целия процесен период, чието количество е било изчислявано на база показанията на един на брой водомер,, като е била начислявана и топлинна енергия, отдадена за сградна инсталация, чието количество е разпределено пропорционално на отопляемия обем на имотите по проект в сградата.

От заключението от ССЕ се установява, че прогнозната продажна цена по издаваните ежемесечно от ищеца фактури е в общ размер от **1293.47 лв.**

От заключението от ССЕ, както и от представените по делото отчети за дялово разпределение се установява, че резултатът от изравнителните сметки за процесния период е в размер на 246.22 лв., общ размер на сумите за връщане, като платените от ответницата суми възлизат на 52.53 лв., като вещото лице изрично е заявило, че те са приспадните от страна на ищеца от общото задължение и не са обект на настоящата претенция.

От изложеното е видно, че стойността на реално доставената до обекта топлинна енергия, формирана като разлика между прогнозната ѝ стойност и резултатът от изравнителните сметки и платените от ответниците суми е в размер на 994.69 лв.лв., като с оглед на това, че по делото не се представиха доказателства за погасяване на процесното вземане от страна на ответницата, както и с оглед спазване принципа на диспозитивното начало, предявеният главен иск следва да се уважи за целия претендиран размер.

Следва да се отбележи, че в отговора на исковата молба не е релевирано възражение за погасителна давност от ответника, такова е обективизирано в представените от него писмени бележки, изготвени и депозиранни след приключване на устните състезания по делото, като поради преклудираност на описаното възражение същото не следва да бъде взето предвид при формиране на решаващите изводи на съда.

Относно исковите с правно основание чл. 86 ЗЗД.

Процесното правоотношение се е регулирало от Общите условия /2016 г./, съгласно клаузата на чл. 33, ал.2 от които Клиентите са длъжни да заплащат стойността на фактурата по чл. 32, ал. 2 и ал. 3 за потребеното количество топлинна енергия за отчетния период, в 45-дневен срок след изтичане на периода, за който се отнасят.

Съгласно заключението от ССЕ общата фактура, отразяваща стойността на вземанията, включени в периода м.05.2016 г. –м.04.2017 г. е от 31.07.2017 г., т.е. ответникът е изпаднал в забава на 15.09.2017 г.

За периода 15.09.2017 г. –до 02.07.2020 г. размерът на мароторната лихва възлиза на сумата от 143.76 лв., съгласно заключението от ССЕ, поради което този иск следва да се уважи за целия претендиран размер.

Относно исковите за присъждане вземане за такса за дялово разпределение и мораторна лихва върху посочената главница:

Вещото лице, работило по ССЕ е изяснило, че съгласно счетоводните записвания на ищеца е начислена сумата от 27.32 лв., представляваща стойност на услугите по отчитане на уредите за топлинна енергия.

Съобразно чл. 36.от ОУ клиентите заплащат цена за услугата “дялово разпределение”, извършвана от избран от Клиентите Търговец, като стойността и се формира от: 1. цена за обслужване на партидата на Клиента, включваща изготвяне на изравнителна сметка; 2. цена за отчитане на един уред за дялово разпределение и броя на уредите в имота на Клиента. 3. за отчитане на уредите за дялово разпределение. Редът и начинът на заплащане на услугата “дялово разпределение” се определят от Продавача, съгласувано с Търговците, извършващи услугата „дялово разпределение“ и се обявява по подходящ начин на Клиентите.

Установи се че, претендираната сума от 27.32 лв отразява стойността на услугата за дялово разпределение, поради което този иск следва да бъде уважено за целия претендиран размер.

Относно искането за присъждане лихвата за забавено плащане на това вземане, съдът намира следното:

Вземането за заплащане на услугата „дялово разпределение е срочно, по смисъла на чл. 84 ЗЗД, т.е. за да изпадне ответникът в забава следва да е поканен от ищеца за изпълнение на това задължение.

Както вече се посочи, съгласно чл. 36, ал. 3 от ОУ на ищеца редът и начинът на заплащане на услугата “дялово разпределение” се определят от Продавача, съгласувано с Търговците, извършващи услугата „дялово разпределение“ и се обявява по подходящ начин на Клиентите.

В случая по делото не са представени доказателства от ищеца за това какъв е редът и начинът заплащане на услугата “дялово разпределение”, както и че същите са обявени по подходящ начин на ответника.

Предвид обстоятелството, че по делото не са ангажирани доказателства от страна на ищеца за това, че е поканил ответника да изпълни задължението за заплащане на такса за дялово разпределение в период, предхождащ подаване на исковата молба, съдът счита, че исковете за присъждане на мораторна лихва, текла върху вземането за дялово разпределение следва да бъдат отхвърлени като неоснователни.

С оглед изхода на правния спор пред настоящата съдебна инстанция по правилата на чл. 78, ал. 1, вр. ал. 8 ГПК следва в полза на ищеца да бъдат присъдени и сторените от него деловодни разноски общо в размер на 1044.84 лв., представляващи сборът от заплатеното възнаграждение за изготвяне на СТЕ и ССЕ, платена държавна такса и юрисконсултско възнаграждение, определено съгласно правилото на чл. 78, ал. 8 ГПК, вр. чл. 37 от Закона за правната помощ, вр чл. 25 от Наредбата за заплащането на правната помощ, както и депозит за вещо лице, както и разноските за държавна такса и юрисконсултско възнаграждение в заповедното производство.

Така мотивиран, Софийският районен съд

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО по реда на чл. 422 ГПК по исковете с правно основание чл. 200, ал. 1 ЗЗД, чл. 318, ал. 2 ТЗ и чл. 110, ал. 2 ЗС и чл. 86, ал. 1 ЗЗД **спрямо Е. А. З., ЕГН *******, с адрес адрес, че има задължения към Т. С.” ЕАД, ЕИК еик, със седалище и адрес на управление адрес за заплащане на следните суми, а именно: сумата от **994,69 лв.**, представляваща цена на доставена от дружеството топлинна енергия за периода

от 1.5.2016 г. до 30.4.2019 г. ведно със законна лихва от 10.7.2020 г. до изплащане на вземането, мораторна лихва в размер на **138,64 лв.** за периода от 15.9.2017 г. до 2.7.2020 г., сумата от **27,32 лв.**, представляваща цена на извършена услуга за дялово разпределение за периода от 1.3.2017 г. до 30.4.2019 г. в

ОТХВЪРЛЯ искът, предявен от Т. С.” ЕАД, ЕИК еик, срещу Е. А. З., ЕГН *****, с правно основание чл. 86 ЗЗД за заплащане на 5.73 лв. –лихва върху таксата за дялово разпределение за периода 01.05.2017г. до 02.07.2020 г.

ОСЪЖДА Е. А. З., ЕГН *****, да заплати на Т. С.” ЕАД, ЕИК еик, сторените от него деловодни разноски общо в размер на 1044.84 лв., представляващи сборът от заплатеното възнаграждение за изготвяне на СТЕ и ССЕ, платена държавна такса и юрисконсултско възнаграждение, определено съгласно правилото на чл. 78, ал. 8 ГПК, вр. чл. 37 от Закона за правната помощ, вр чл. 25 от Наредбата за заплащането на правната помощ, както и депозит за вещо лице, както и разноските за държавна такса и юрисконсултско възнаграждение в заповедното производство.

РЕШЕНИЕТО е постановено при участието на третото лице-помагач на ищеца – „Бруната България” ООД.

РЕШЕНИЕТО може да бъде обжалвано с въззивна жалба пред СГС в 2-седмичен срок от връчването му на страните.

ПРЕПИС от настоящото решение да се връчи на страните!

Съдия при Софийски районен съд: _____